

LIBRIS

We know
books

STÉPHANE BERN

MISTERELE ISTORIEI LUMII

Volumul II

Traducere de
MARIUS-RĂZVAN VENTURA

EDITURA ORIZONTURI

Leemage: 62; 153; Alsa 96, 147, 150, 156, 167, 227, 298, 300; Bianchetti 236, 284; Château de Breteuil 172; Costa 48, 179, 249, 335, 341, 349; De Agostini 41 (Ambrosiana), 196, 364, 367; Electa 219, 242, 252, 350; Fine Art Images; 254; Fototeca 138, 207, 217, 333; Gusman 38; Heritage Images 104, 108, 120, 187; Josse 21, 25, 27, 44, 45, 61, 74, 76, 81, 82, 87, 88, 91, 128, 130, 157, 169, 283, 301, 303, 322, 369, 377, 378; Lee 110, 184, 198, 286, 289; luisa Ricciarini 201; Lzlho 143; MI 245; MP 68, 70, 190, 191, 239, 266; Norh Wind Picture 152, 248; Prisma Arahivo 355; Raffael 127, SSPL 93; Selva 281, 311; Super Stock 265; United Archives 99.

Rue des Archives: 20, 37, 224, 256, 325, 345, 346, 359, 361; AGIP 12, 17; BCA 13; CCI 347; Collection Gregoire 132, 234, 291, 351; FIA 21; Lebrecht 119; Limot 362; Martin Ruetschi / SPPS 307; Mary Evans 63, 101, 103, 106, 112, 115, 117, 124, 125, 133, 140, 153, 223, 267, 313, 318, 344, 353; NMM 268; PFB 258; PVDE 11, 16, 30, 35, 71, 144, 185, 205, 214, 244, 316; Rene Dazz 277, Sparnestad 259; Suddeutsche Zyeitung 309, 368; Tal 10, 33, 55, 129, 141, 157, 158, 162, 168, 176, 181, 193, 200, 218, 243, 244, 247, 278, 292, 312, 314, 324, 327; The Granger Collection NYC 15, 32, 121, 208, 212, 263, 340, 373; Varma 174, 175, 276.

The Bridgeman Art Library

Giraudon: 69, 75, 331, 374, 380; Archives Charmet 79.

DR: 50, 134.

Prefață	5
Eduard al VIII-lea a fost constrâns să abdice?	9
Napoleon Bonaparte – un moștenitor cu orice preț?	23
Cine se ascunde în spatele surâsului Giocondei?	34
Nicolas Fouquet a fost victima unui complot?	43
Afacerea otrăvurilor – o ucigașă în serie în patul Regelui-Soare?	59
Palatina – o mahalagioaică la curtea lui Ludovic al XIV-lea?	68
Maura din Moret – enigmaticul copil negru al lui Ludovic al XIV-lea?	78
Harriet Howard – femeia care a pecetluit destinul lui Napoleon al III-lea	86
Richard al III-lea și-a asasinat nepoții?	95
Regina Victoria era un model de virtute?	111
De ce Henric al IV-lea a fost asasinat?	126
Ana de Austria a trădat Franța?	137
René Descartes a fost otrăvit?	146
Francisc I – cel mai mare amator de femei?	155
Afacerea colierului reginei – scandalul care a pierdut-o pe Maria Antoaneta!	171
Scandalul dulapului de fier a dus la executarea lui Ludovic al XVI-lea?	180
Maximilian I – de ce a fost sacrificat de Napoleon al III-lea?	189
Jack Spintecătorul – cine era el cu adevărat?	204
Cine era cu adevărat contele Dracula?	213
Kaspar Hauser – copil sălbatic sau moștenitor stânjenitor?	222

Cine a otrăvit-o pe Agnès Sorel?	231
Dimitri al II-lea era un impostor de geniu?	241
Misterioasa dispariție a lui Saint-Exupéry	255
Ciudatul destin al lui Lady Hamilton	264
Doamna Steinheil – curtezană sau ucigașă?	273
Regii blestemați – mit sau realitate?	282
Manuel Godoy era amantul reginei Spaniei, Maria Luisa?	297
Tutankhamon – faraonul blestemat?	306
Maria-Carolina – ducesă de Berry, rebela dinastiei Bourbon!	321
Ce s-a întâmplat cu Sebastian I al Portugaliei?	330
Familia Borgia a fost cea mai decadentă familie din istorie?	339
Pierre Bonaparte – oaia neagră care a grăbit căderea Imperiului	354
De ce a fost atât de contestată Maria Tereza a Austriei?	363
Claude Monet – impresionistul căruia îi plăceau femeile	372
Mulțumiri	381

OFERTA DE CARTE A EDITURII ORIZONTURI

CĂRȚI ÎN CURS DE APARIȚIE

100 MARI FOLOZOFI AI LUMII, de Madsen Pirie
CUM SE CREȘTE UN COPIL-PROBLEMĂ, de Karen Doyle
CUM PREVENIM OBOSEALA, de Linda Hawes Clever
ATENTATE CARE URMAU SĂ SCHIMBE LUMEA (2 volume), de V.P. Borovička
CĂSĂTORII REGALE CELEBRE, de Leslie Carroll
CU PUMNAL SAU CU OTRAVĂ, de Juliette Benzoni
OAMENI CARE AU FOST, de Nicolae Iorga

OFERTĂ DE CARTE

ULTIME APARIȚII

STÉPHANE BERN	MISTERELE ISTORIEI LUMII VOL. I	44.99
HENRI CHARRIÈRE	BANCO VOL. I (240 p.)	39.99
HENRI CHARRIÈRE	BANCO VOL. II (240 p.)	39.99
LLOYD C. DOUGLAS	CĂMAȘA LUI HRISTOS (560 p.)	44.99
PATRICK HOLFORD	SPUNEȚI NU BOLILOR DE INIMĂ (192 p.)	29.99
STEFANO BEVERINI	INIȚIERE ÎN TELEPATIE (144 p.)	24.99
VALTER CURZI	GHICITUL ÎN PALMĂ (208 p.)	24.99
CHRISTOPHER PHILLIPS	CAFENEUA LUI SOCRATE (240 p.)	34.99
PATRICK M. GEORGES	CUM SĂ NE DEZVOLTĂM INTELIGENȚA (256 p.)	34.99
CHRISTINE LEWICKI	ÎNCETEZ SĂ MĂ MAI ENERVEZ (256 p.)	34.99
Coordonator JEAN-CHRISTIAN PETITFILS	ENIGMELE ISTORIEI FRANȚEI (384 p.)	39.99
FLORENCE L. BARCLAY	STEUA MAGILOR (192 p.)	29.99
JOSEPH POLANSKY	HOROSCOPI 2023 (464 p.)	39.99
MURIEL SPARK	MENTO MORI. LORZI ȘI COMPLICI (352 p.)	34.99
ANNE BRONTË	NECUNOSCUTA DE LA WILDFELL HALL (512 p.)	34.99
ÉRIC COBAST	100 EVENIMENTE DE CULTURĂ GENERALĂ (176 p.)	34.99
ANNE BRONTË	AGNES GREY (240 p.)	34.99
ELENA VĂCĂRESCU	ÎMPĂRAȚI, REGI ȘI REGINE PE CARE I-AM CUNOSCUȚ (192 p.)	34.99
ROGER PRICE	ISTORIA FRANȚEI (624 p.)	44.99
MARY FULBROOK	ISTORIA GERMANIEI (384 p.)	44.99
ANDRÉ MAUROIS	ISTORIA ANGLIEI (624 p.)	44.99
WINSTON CHURCHILL	ISTORIA AMERICII (544 p.)	44.99
ALPHONSE DAUDET	LIDIA (256 p.)	34.99

EDUARD AL VIII-LEA A FOST CONSTRÂNS SĂ ABDICE?

Pe 10 decembrie 1936, Eduard al VIII-lea, regele Angliei și împărat al Indiilor, abdică! Motivația oficială este că intenționează s-o ia în căsătorie pe femeia iubită, Wallis Simpson, o americană de rând, având deja două divorțuri la activ. O prerogativă care-i este refuzată de Parlament și de Biserica anglicană. Acesta este oare singurul motiv? Tronul pe care-l ocupă este deosebit de prestigios, nu se spune oare că în Imperiul britanic soarele nu apune niciodată? Monarhia a știut să se facă ascultată grație glorioasei domnii a reginei Victoria, spiritului bonom al lui Eduard al VII-lea și alegerilor înțelepte ale lui George al V-lea din timpul Primului Război Mondial. Dinastia Windsor, coborând direct din Wilhelm Cuceritorul, pare întronată pentru totdeauna. Drept urmare, atunci când poporul află de abdicarea regelui, el realizează că a fost întoarsă o pagină a istoriei sale și că monarhia este probabil în pericol. Cu toate acestea, o astfel de decizie pune capăt unei crize constituționale fără precedent – care face din Winston Churchill o victimă colaterală – și liniștește o opinie publică extrem de divizată. Dar motivele invocate de Eduard al VIII-lea în scrisoarea sa de abdicare sunt cu adevărat sincere?

Edward Albert Christian George Andrew Patrick David, născut pe 23 iunie 1894, este strănepotul reginei Victoria. Tatăl său, George al V-lea, a fost în măsură să reunească în jurul său întregul regat în timpul Primului Război Mondial și a căpătat o popularitate enormă.

Dar, în sânul familiei, este un om rece și rigid, care le impune copiilor săi o educație lipsită de afecțiune, dedicată cu strictețe Coroanei. Eduard, fiul mai mare, nu are relații

Eduard al VIII-lea (1894-1972), regele Angliei

strânse cu părinții, fiind crescut de doici și de preceptori. Este totuși un copil plin de strălucire și de farmec. La moartea bunicului său, Eduard al VII-lea, în 1910, este investit prinț de Wales, cu ocazia unei ceremonii oficiale fără precedent. Ca și tatăl său la vremea lui, Eduard va demonstra un comportament exemplar în timpul Primului Război Mondial. Dar, din rațiuni de prudență, guvernul refuză să-i permită să meargă în linia întâi. Eduard se implică atunci din plin în susținerea trupelor, care vor rămâne foarte atașate de el. Este, de asemenea, apreciat pentru angajamentul său în plan social, vizitând cartiere sărmene și susținându-i moral pe minerii aflați în grevă. Datorită lui, monarhia poate stabili o legătură directă cu proletariatul adesea neglijat.

După terminarea războiului, Eduard este îndepărtat din Londra, fiind numit oficial ambasador al tatălui său pentru a menține legătura cu popoarele din imperiu. Farmecul său natural îl ajută să-și îndeplinească rolul cu succes. Cu toate acestea, deși tradiția impunea prințului de Wales să viziteze Imperiul, totul lasă să te gândești că, în ceea ce-l privește pe Eduard, datoria nu era unica rațiune a îndepărtării sale pregătite cu grijă, permițând să fie date uitării anumite bârfe care dăunează reputației sale de moștenitor al tronului. Într-adevăr, deși Eduard a știut să păstreze discreția cu privire la prietenii „particulare” legate la Cambridge, relația sa amoroasă cu vărul lui, Louis Mountbatten, cu șase ani mai tânăr,

Regele Angliei, George al V-lea (1865-1936)

nu lasă loc de îndoială cu privire la moravurile lui. La solicitarea lui Eduard, acesta îl va însoți în calitate de aghiotant în prima sa călătorie. Dar, în 1922, Lord Mountbatten se căsătorește. Eduard leagă atunci o nouă și dragăstoașă prietenie cu cel care răspundea de activitățile ecvestre de la Curte, Edward Metcalfe. Această relație, confirmată, va fi dezvăluită publicității la moartea lui Eduard, în 1972, când sunt publicate scrisorile furate, din nefericire, împreună cu portofelul în care se aflau, în cursul unei călătorii oficiale la

Prințul de Wales Eduard și Lord
Louis Mountbatten

Deși Eduard lipsește mult de acasă, iar stima de care se bucură este imensă, relațiile cu părinții rămân conflictuale. Escapadele sale îl irită însă pe George al V-lea, care speră în taină că fiul lui va renunța la tron. „Nu va rezista mai mult de douăsprezece luni pe tron”, ar fi prezis el. De unde o astfel de neîncredere? Suveranul și fostul secretar privat al prințului par de acord în privința unui punct: deși nu se mai află de mult timp la vârsta adolescenței, Eduard este imatur, frivol și nu-și asumă responsabilități. Noua relație pe care o stabilește, în 1931, cu o americană deja căsătorită și având un divorț la

New York, în 1924. Bisexual și dandy, Eduard are la activ și numeroase cuceriri feminine, dezaprobat, la rândul lor, de părinții lui, toate provenind din familii de rând și fiind deja căsătorite. Veritabil Făt-Frumos și în continuare necăsătorit, Eduard este, în acești ani 1920, cea mai bună partidă dintre capetele încoronate, fiind obiectul aspirațiilor generale.

activ provoacă panică la Palatul Buckingham și la reședința primului ministru. Regele și regina refuză s-o primească pe Wallis Simpson. Stanley Baldwin, prim-ministrul, ordonă supravegherea noului cuplu. Serviciile secrete îi prezintă în scurt timp un raport alarmant, din care reiese că relația celor doi este sadomasochistă și faptul că Eduard îi este cu totul supus. Dar se știe că, potrivit unei tradiții monarhice, prinții de Wales se dedau la extravagante doar până la moartea tatălui. E nevoie deci de răbdare, educația și încoronarea vor pune capăt depravărilor sale. Este un lucru sigur, deoarece, de o mie de ani încoace, niciunul dintre cei înscăunați pe tron nu s-a abătut de la datorie, toți achitându-se cu onoare de sarcina pentru care fuseseră pregătiți. Bineînțeles, se spune că premierul este preocupat de firea depravată a prințului, dar regele este sănătos tun. Ca atare, nu există temei de îngrijorare ieșită din comun. Mai ales că actualitatea nu-i lasă o clipă de răgaz lui Baldwin. Confruntat cu noua situație pe plan european, odată cu sosirea la putere a lui Hitler în Germania, își vede autoritatea zdruncinată de atacurile lui Churchill la adresa politicii sale de apărare. Churchill, indignat de atitudinea prea îngăduitoare a Parlamentului față de naști, conduce o dezbatere parlamentară pentru a-l răsturna pe prim-ministru și a reorienta bugetul statului spre o reînarmare masivă. Din ce în ce mai susținut de

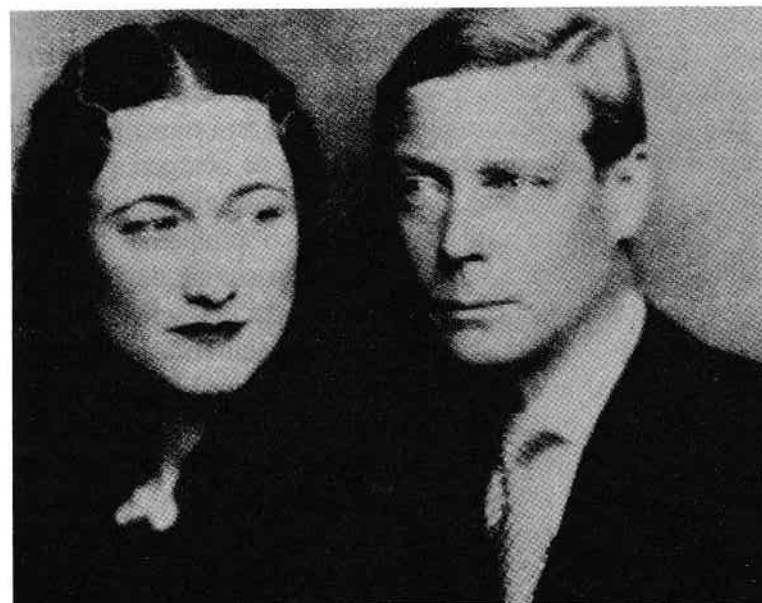
Wallis Simpson (1895-1986),
viitoare ducesă de Windsor

LIBRIS | We know books

grupul conservator din Parlament, Churchill beneficiază de o înclinare a opiniei publice în favoarea luărilor sale de poziție. Baldwin îl apreciază pe Churchill la justa sa valoare și se teme de acest adversar atât de redutabil, capabil să-l răstoarne și probabil – cine știe?! – să-i ia locul.

Dar o știre dramatică răstoarnă situația. Pe 20 ianuarie 1936, regele George moare. Moartea unui suveran suscită uneori, concomitent cu tristețea, noi speranțe. Toți vor să uite de război și visează o lume pașnică, modernă și socială. Iar Eduard întruchipează această aspirație. În Parlament survine o perioadă firească de armistițiu, iar deputații, în deplin acord cu poporul pe care-l reprezintă, își plâng regele, nutriend în continuare speranțe că noua domnie va marca o eră a păcii și a prosperității pentru națiune. Însă va fi în măsură Eduard să răspundă acestor așteptări? Poporul, care nu cunoaște adevărata personalitate a noului suveran, crede aceasta, dar anumiți politicieni mai bine informați îi pun serios la îndoială intențiile. Educația sa privilegiată pare a fi dezvoltat în cugetul său un sentiment de superioritate impregnat de orgoliu. Simțindu-se în largul său în condițiile mitului unei Anglii imperiale și civilizatoare, pare convins de supremația rasei albe și emite uneori considerații de un rasism periculos, care-i știrbesc considerabil credibilitatea. Încă din primele zile ale domniei, își ia anumite libertăți în ceea ce privește bunele maniere și echilibrul constituțional al puterilor. Eliberat de sub autoritatea paternă, vrea să înlăture vechea monarhie. Infantil, începe prin a refuza obiceiul de a-și grava pe monezi portretul din profil, în fața celui al predecesorului său, dorind cu orice preț să-i apară cărarea din păr! Eduard hărțuiește – spre marea satisfacție a multora, în primul rând a comuniștilor – străvechea aristocrație engleză, identificând-o cu domnia depășită a tatălui lui. Dar mai ales amestecul său

în sfera politică neliniștește și deranjează guvernul. Toți acești monarhiști, foarte atașați de ideea echilibrului puterilor între un monarh care domnește și un prim-ministru care guvernează, nu văd deloc cu ochi buni anumite luări de poziție ale regelui, care par să pună sub semnul întrebării politica guvernului. Relația sa cu Wallis este alt subiect de îngrijorare pentru Baldwin, care află cu stupeoare că Eduard a invitat-o să asculte, de la fereastra lui, proclamarea tradițională de către crainic a noii domnii. Fără să displacă amatorilor de romanticism, guvernul nu se agită atât din cauza relației lor amoroase, de altfel ignorată de supuși, și nici din cea a posibilității unei căsătorii regale cu această femeie de rând, cât din cea a relațiilor ei cu oficialități germane, aflate probabil în contact cu naziști.

Ducele Eduard și ducesa de Windsor, aici în 1935

Stanley Baldwin (1867-1947). Om politic englez (conservator)

O simpatie față de naziști întâlnită, din păcate, din ce în ce mai des în anumite sfere ale înaltei aristocrații britanice, unde-i sunt adresate fără ezitări elogii lui Hitler, justificate prin obsesia generată de bolșevism. Unii responsabili ai guvernului îndrăznesc chiar să-l bănuiască un timp pe Eduard de înclinații național-socialiste. Dar îngrijorările sunt stârnite mai ales de devotamentul său pentru Wallis și de inconsecvența lui puerilă. Potrivit tradiției constituționale britanice, guvernul trebuie să-l informeze pe suveran cu privire la toate deciziile luate, chiar și la cele mai secrete. Dar, avertizați de serviciile secrete, anumiți miniștri sunt precauți și nu-i transmit regelui cele mai sensibile dosare, temându-se de scurgeri de informații, chiar de o trădare... Protejat de prestigiul monarhiei și de propria popularitate, Eduard este o problemă spinoasă pentru Baldwin, care nu vrea în niciun caz să destabilizeze instituția monarhică. Întâmpinând greutăți în interior, dar mai ales în exterior, de la sosirea la putere a lui Hitler, el știe cât de important este monarhul spre a uni poporul împotriva noii amenințări reprezentate de nazism. Aflat la mijloc între laburiștii pacifiști și un Churchill care se bucură de o simpatie crescândă în rândurile opiniei publice, prim-ministrul se teme ca, prin comportamentul lui Eduard, să nu se adauge amenințării externe diviziunea în interior. Dar ce este de făcut? Situația este delicată. Baldwin nu poate divulga anumite informații secrete fără a periclita monarhia și pacea

civilă. Însă un atentat providențial, comis în iulie 1936 pe Constitution Hill, a fost cât pe ce să rezolve definitiv problema, la modul dramatic. Atribuită unui individ sărac cu duhul, această crimă de lezmajestate ar avea la origine, potrivit unor zvonuri neconfirmate până în zilele noastre, MI5 – serviciile secrete britanice. Din ce motiv ar fi ordonat MI5 asasinarea regelui? Fără îndoială nu pentru a împiedica această căsătorie, deoarece Wallis continua să fie măritată, iar divorțul ei iese din discuție. Dacă ar fi dovedită, implicarea MI5 într-un atentat împotriva lui Eduard al VIII-lea ar tinde să dovedească faptul că anumiți membri ai *establishment*-ului aveau serioase îndoieli în privința capacității acestuia de a domni, cu mult înainte să izbucnească scandalul provocat de relația sa cu Wallis. Era implicat Baldwin în complot? În orice caz, va ști să se servească la timpul potrivit de scandal pentru a-i impune lui Eduard deciziile sale și a-l determina să abdice.

Din acest punct de vedere, căsătoria pare o cauză cu adevărat secundară, dar care survine la momentul oportun pentru Baldwin. În august, după ce lumea uitase de atentat, Eduard, contrar tradiției, hotărăște să plece în croazieră pe Mediterana

Căsătoria ducelui de Windsor cu Wallis Simpson la castelul Cande, Franța, 1937

LIBRIS | We know books

împreună cu Wallis, neglijând castelul Balmoral și pe supușii scoțieni, care vor fi afectați de această infidelitate regală. Presa britanică preia versiunea oficială a Palatului, potrivit căreia regele, mult prea întristat de decesul tatălui său, a rămas la Londra. Dar circulă zvonuri răspândite de expatriați britanici, informați de agențiile de presă americane și europene, care relatează tot ceea ce ține de cuplu. Apropiatii regelui consideră periculoase aceste ascunzișuri romantice: situația conjugală a lui Wallis este o bombă cu efect întârziat. Regele este somat să-și precizeze intențiile, spre a pune capăt zvonurilor. El nu ascultă de acest sfat și lasă să izbucnească scandalul în octombrie, când Wallis cere divorțul. Zvonuri, colportate probabil de Palat, anunță deja viitoarea căsătorie a regelui cu această americană, care în curând va ajunge la al doilea divorț! Primul reacționează consilierul său, Hardinge, care-l avertizează fără menajamente pe Eduard cu privire la nebunia pe care o reprezintă această decizie. Spre a pune capăt ipocriziei oficiale, pe 16 noiembrie 1936, Eduard îl convoacă pe Baldwin la Palatul Buckingham și-l înștiințează cu privire la intenția sa de a se căsători cu Wallis Simpson. Prim-ministrul îi răspunde că nici poporul, nici guvernul, nici Biserica, al cărei șef este regele, nu pot accepta o asemenea unire. Informația, devenită în sfârșit oficială, provoacă reacții în lanț în cele patru colțuri ale Imperiului. Toți premierii din dominioane dau de știre că nu-și vor da acordul pentru o asemenea alianță. Biserica anglicană precizează că Henric al VIII-lea nu a divorțat niciodată, căsătoriile sale fiind anulate. Invocând morala creștină și nețărnută înțelepciune a regelui, ea îi cere insistent să facă o alegere între plăcere și datoria sa sacră și nu uită să-i amintească de faptul că domnia sa va fi sanctificată cu ocazia viitoarei încoronări. În Parlament, Baldwin este susținut de majoritatea deputaților și doar Churchill pare a vâsli împotriva curen-

tului. Își apără suveranul și pledează pentru răbdare. Nici el nu este de acord cu căsătoria, însă îi reproșează lui Baldwin că se grăbește prea tare să-l determine pe rege să abdice. Dar, de data asta, Churchill este respins de cei din jur. Acest regalist convins este totodată un romantic și nu ezită să depășească limitele. În cel mai dificil punct al crizei, în cursul unei dezbateri cu privire la problema regală, Churchill, ameit, îi adresează invective prim-ministrului. Rechemat la ordine de Speakerul Camerei Comunelor, este huiduit de colegii săi deputați. Baldwin își impune atunci voința și Churchill, care în urmă cu o lună mai putea încă spera să-i urmeze, cade într-o depresie profundă. Cariera sa politică pare compromisă. Fără îndoială, dizgrația sa este consecința cea mai regretabilă a acestei josnice afaceri.

Dar împotriva tuturor așteptărilor, Eduard nu are cătuși de puțin intenția de a abdica. A fost crescut pentru a fi rege și se crede investit cu o misiune divină. Încearcă să scape de intransigența instituțională a lui Baldwin și propune să ia cuvântul pe calea undelor, spre a se justifica în fața popoului. Prin această lovitură de forță mediatică și demagogică, speră să-i impună guvernului propriul punct de vedere. Dar Baldwin refuză să-i permită aceasta suveranului, deoarece s-ar aduce atingere Constituției. Eduard propune atunci contractarea unei căsătorii morganatice cu Wallis. În acest fel, ea nu va fi încoronată regină, iar copiii ei nu ar putea avea pretenții la tron. Eduard știa oare deja că, urmare a relației sale cu Ciano, viitorul ginere al lui Mussolini, și a unui avort delicat, logodnica lui nu putea avea copii (teorie contestată categoric de Edda Ciano, fiica lui *Il Duce*)? Însă guvernul refuză și această propunere. Hotărât să nu facă nicio concesie, Baldwin îi lasă doar două alternative lui Eduard: abdicarea sau ruptura hotărâtă și definitivă cu Wallis. Această dramă psihologică regală este teribil de

destabilizatoare pentru Imperiu și situația trebuia soluționată cât mai repede posibil. Prim-ministrul anunță atunci că, dacă Eduard o ia în căsătorie pe Wallis fără a abdica, va demisiona și precizează că șeful opoziției va refuza și el postul. Lațul se strânge. Ultimii fideli ai regelui hotărăsc, fără voia lui, o ultimă strategie. La începutul lui decembrie 1936, secretarul personal al lui Eduard o întâlnește pe Wallis în Franța, unde aceasta s-a refugiat și reușește s-o convingă să renunțe la căsătorie. Conștientă de miză și drept dovadă a sentimentelor sale sincere, ea taie chiar orice punte de legătură cu Eduard. Înțelegând că de acum înainte presiunea va fi pusă pe umerii lui Wallis, Eduard preferă capitularea. Pe 10 decembrie, își convoacă frații și-i informează cu privire la decizia sa: abdică. Albert, fratele mai mic și moștenitorul Coroanei, acceptă succesiunea, în pofida reticenței sale. Va scrie mai târziu, în jurnalul său intim, că a izbucnit în plâns atunci când i-a povestit scena mamei sale, regina Mary.

Regele Eduard al VIII-lea al Angliei își anunță abdicarea în discursul rostit la radio, la castelul Belvedere (11 decembrie 1936)

După Jeanne Grey și Eduard al V-lea, Eduard al VIII-lea va fi al treilea suveran care a domnit fără a fi încoronat. Este prima dată când un rege al Angliei abdică. Fermitatea lui Baldwin, însoțită de mult simț uman și de o considerabilă diplomatie, va fi permis evitarea a ceea ce putea fi mai rău. Dezbaterea a rămas în cadrul democratic și în mod foarte înțelept, englezii, indiferent de tabără, au urmat această cale, alegându-și prim-ministrul. Acesta îl autorizează în cele din urmă pe Eduard să adreseze un mesaj radiofonic poporului său. În cursul alocuțiunii, Eduard arată cu o deosebită demnitate că nu se află în stare să-și asume sarcina fără a o avea alături pe femeia iubită și-l recomandă pe fratele său. Eduard este numit duce de Windsor. Bârfele mondene se vor referi în continuare la devierile sale sexuale.

12 mai 1937 - Încoronarea regelui George al VI-lea al Angliei, însoțit de mama sa, de soția lui, precum și de fiicele sale, prințesele Margaret și Elizabeth (viitoarea regină Elisabeta a II-a)